

forts, els honestos paguen sense necessitat pels covards i els ganduls; és la selecció en sentit contrari.

Arreu s'estén la nefasta idea següent: "Sóc soci d'una Caixa i cal que ara en tregui també quelcom."

Bunge (*Zur Losung der Soziale Frage*, Basel, 1920), deia ja en la data d'aparició del llibre:

"Ens adrecem envers l'ideal de què la meitat de la gent estigui en els llits per malaltia i l'altra meitat ocupada en tenir cura dels primers. I els mateixos Déus no saben pas qui haurà finalment de tenir cura dels infermers."

L'assegurança-malaltia no porta solament a l'afeminació dels caràcters, sinó també a la degeneració moral. Arreu d'Alemanya totes les classes de la població són gratificades amb Caixes de malalts (per exemple, Caixes per a funcionaris, per a les classes mitjanes). I què és el que hom veu? Que la gent que s'havien retirat de llurs ocupacions i passaven el capvespre de llur existència, sense parar gaire esment a les petites cicatrius de la vida i la vellesa, importunen ara el metge, car estan assegurats i la Caixa paga. S'ha aconseguit d'inquietar aquests acabaments d'existència que encara no havia torbat cap preocupació de malaltia i empènyer noves classes de la població pel camí de la neurastènia i de la hipocondria.

INCONVENIENTS PEL METGE

ELS HONORARIS MEDICS SÓN MISERABLES. La Caixa més important de Danzic (Caixa local general amb 50.000 membres) dóna al metge per cada malalt, al qual ha assistit durant tres mesos, 6 florins, o sigui dos florins per mes. I encara aquesta quantitat insignificant no existeix més que damunt el paper. Com que el descompte es fa a *forfait*, la Caixa no paga, per terme mig, més que les dues terceres parts. Els honoraris calculats (en 1924, el 6 per 100; en 1925, el 59 per 100; en 1926, el 63 per 100) o sigui prop de 1'60 florí per mes. Fem una comparança: una tallada de cabells amb fricció costa, a Danzic, 1'80 florins. En aquestes condicions al metge d'una Caixa no li resta per poder viure més que una solució: per omplir continuament la consulta, tot mal insignificant és atès i el malalt ha de visitar-se molt sovint.

És generalment sabut, que els "lleons" de les Caixes són gairebé sempre metges relativament joves (de 25 a 35 anys), car el metge jove, preocupat per crear-se una situació, tendeix més sovint a desoir les crides de la consciència mèdica, lliura certificats de complaença, certifica generosament la incapacitat pel treball, declara més enllà de les realitats o dóna a alteracions insignificants una importància infundada. Sovintment, obra com a home de negocis més que com a metge.

La seva sala de consulta deixa d'ésser el temple on el malalt cerca el guariment i esdevé la Borsa on es tracta de negocis. Hom tracta de papers; el metge n'agafa de vermells, verds, grocs i blaus; un sol d'ells no val, és veritat, més que uns quants *pfennigs*, i és la munió d'ells que surt a compte. Paper és el que demana també el malalt; és a dir, la baixa de malaltia, que significa diner.

EL TREBALL EN MASSA CONDUEIX FORÇOSAMENT AL TREBALL LLEUGER I SUPERFICIAL. Amb la millor voluntat del món hom no pot en un sol dia examinar seriosament 60, 80 ó 100 malalts en la seva consulta; fer 10 ó 20 visites a domicili; omplir paperam, llistes, formularis, baixes de malaltia, i calcular descomptes complicats.

EL TREBALL EN MASSA NO DEIXA AL METGE TEMPS DE PERFECCIONAR-LO NI DE REPOSAR.

L'exercici per les Caixes de malalts facilita sense cap dubte al metge debutant el seu llançament a la vida, però, àdhuc pels "lleons" de les Caixes, de consciència elàstica, els ingressos no són pas molt formidables, ja que els metges al servei de les Caixes no poden passar mai d'un màxim determinat, que a Danzic és de 26,625 florins. Durant una epidèmia de grip, per exemple, un metge pot treballar dia i nit, enrunar la seva salut i no guanya un *pfennig* més. Quina professió, quin comerciant s'encarregaria per una paga tan reduïda de tal quantitat de treball, de mals de cap, de responsabilitat, amb l'obligació contínua d'estar a disposició dels clients tant de dia com de nit?

EL COS MEDIC ALEMANY, ABANS LLIURE, HA ESTAT ESCLAVITZAT, DEPRECIAT. L'obrer que no